

Chinouk Thijssen

A person is shown from the waist down, wearing a voluminous, multi-layered teal tutu. They are holding a small, round, light-colored drum with a dark head and a wooden body. The background is dark and textured. The title 'TRUTH & DANCE' is overlaid in large, white, brush-stroke style letters.

TRUTH
&
DANCE

Clavis
YOUNG ADULT

TRUTH OR DANCE

*Voor La Danse,
waar mijn liefde voor ballet is begonnen.*

Chinouk Thijssen

Truth or Dance

© 2018 Clavis Uitgeverij, Hasselt - Amsterdam - New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: ballet, vriendschap, chantage, bedreiging, racisme, jaloezie, afgunst

NUR 285

ISBN 978 90 448 3411 6

D/2018/4124/185

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.chinoukthijssen.nl

Chinouk Thijssen

TRUTH
or
DANCE

>> Amsterdam <<

‘Zijn jullie zenuwachtig voor de auditie?’

Ik kijk naar rechts, uit het raam, en zucht diep. ‘Heel erg, ik ben gewoon misselijk.’

We rijden over de gracht, die met een dun laagje sneeuw is bedekt. Net een winterschilderij, bedenk ik.

Ik draai mijn hoofd naar links en bekijk haar van opzij. Het valt me op dat ze er heel gespannen uitziet en ze kijkt zelfs een beetje boos.

‘Gaat het wel goed?’ vraag ik zachtjes.

We rijden rechtsaf de volgende gracht op, we zijn om de hoek van de Amstel, waar de auditie plaatsvindt.

‘Gaat het?’ herhaal ik, terwijl ik haar nog steeds bekijk.

Ze reageert niet, maar drukt het gaspedaal iets harder in. Ik concentreer me op de hobbelige weg voor ons en zie dan even niks meer door een harde regenbui die uit het niets komt opzetten.

‘Doe je ruitenwissers aan, zo zie je niks,’ hoor ik van de achterbank. ‘Straks rijden we nog de gracht in.’

De ruitenwissers blijven uit.

Ze gaat nog harder rijden en het enige wat ik door de natte voorruit zie zijn de achterlichten van de auto voor ons. Het begint schemerig te worden en volgens mij zijn we de Amstel al voorbij.

Ik kijk weer naar haar. ‘Wat is er aan de hand? Waarom draai je niet om? We zitten verkeerd.’ Haar handen knijpen in het stuur en ze gaat steeds harder rijden. ‘Rij eens rustiger!’ roep ik dwingend. ‘En doe de ruitenwissers aan, straks krijgen we nog een ongeluk.’

Ze geeft meer gas.

‘Je moest toch op tijd zijn? Ik zou niet willen dat je je auditie mist.’ Met een ijzige blik blijft ze recht vooruit kijken, ook al ziet ze bijna niks. Het is dat we deze weg al vaak gereden hebben en ik weet dat ze hem uit haar hoofd kent, maar dit is gewoon gevaarlijk. Omdat de gesmolten sneeuw en regen de weg in een gladde spiegel hebben veranderd en van alle kanten fietsers komen, hou ik mijn adem in.

Ik wil eruit. Nu.

‘Zullen we even stoppen? Zet de auto aan de kant, dan kun je rustig ademen,’ stel ik voor. ‘Het gaat niet goed met je.’

‘Ja, stop de auto,’ wordt er vanaf de achterbank geroepen.

Nog meer gas.

‘Kom op, dit is niet leuk meer,’ zeg ik. ‘Doe alsjeblieft voorzichtig!’ Ik zucht en kijk haar strak aan, maar vang haar blik niet. ‘Wat is er in godsnaam met je aan de hand?’

Ze schudt haar hoofd en begint spottend te lachen. ‘Het leven draait altijd alleen maar om jou, hè? Iedereen moet naar je kijken en je aanbidden, dan is alles in balans. Als het maar om jou gaat, toch?’ Haar handen omklemmen het stuur nog steviger terwijl ze een scherpe bocht neemt, te hard, maar ze redt het nog net.

‘Nu stoppen!’ wordt er vanaf de achterbank geroepen. ‘Stop de auto! Ik wil eruit!’

Ze probeert de deur open te doen. Nog een keer, en nog een keer.

‘Laat ons eruit!’ wordt er achter me geschreeuwd.

Met een ruk kijk ik naar achteren en dan weer naar voren, naar haar, achter het stuur, en naar opzij, uit het raam. Langzaam ga ik met mijn hand naar de deurgreep en probeer de deur te openen.

Ze heeft ons opgesloten.

‘Dit is niet grappig meer,’ zeg ik. ‘Je moet nu stoppen en de deur opendoen.’

Ze reageert niet en blijft met dezelfde idiote snelheid rijden, terwijl het steeds harder regent.

‘Wil je ons dood hebben of zo?’ vraag ik zenuwachtig.

Stilte.

Een glimlach om haar mond. Mijn hart slaat een tel over.

O mijn god. ‘Je wilt ons echt dood hebben,’ besef ik terwijl ik het hardop zeg. ‘Je was dit al die tijd al van plan.’

Ik volg haar blik, recht vooruit, terwijl de regen minder wordt en ik weer door de voorruit kan kijken. We rijden over een brug, recht voor ons is alleen water, met een laag ijs eroverheen, en geparkeerde auto’s.

Een grote boom. Hij komt steeds dichterbij.

Nee.

‘Alsjeblieft,’ beginnen we te smeken.

‘Doe dit niet,’ fluister ik.

In gedachten hoor ik de openingstune van Tsjaikowski’s *Het Zwanenmeer*. Ik ga zo auditie doen voor het dansgezelschap waar ik al mijn hele leven voor wil werken.

Dit kan niet gebeuren. Ik moet iets doen.

Ik denk kort na en klik mijn gordel los.

‘Blijf van mijn stuur af!’ gilt ze wanneer ik van richting probeer te veranderen.

Er ontstaat een worsteling terwijl ik aan haar haren trek en haar handen van het stuur probeer te houden. Ik moet ons redden.

Maar het is te laat.

De auto begint te slippen en de boom komt steeds dichterbij.

Een knal. Een geparkeerde auto die in beweging komt en de gracht in glijdt.

Er volgt gekraak van het ijs en een harde plons. Tegelijkertijd vlieg ik naar voren. Ik hoor het glas van de voorruit in honderduizend stukjes breken terwijl ik met mijn hoofd erdoorheen vlieg en een vrije val maak.

‘NEEEEEEE!’ gil ik, en dan knalt eerst mijn lichaam en dan mijn hoofd hard op de grond en is het stil.

Drie jaar eerder ...

Hoofdstuk 1

>> Den Haag <<

Ik stap als laatste de bus in en vind helemaal achterin nog een plekje. Terwijl de bus begint te rijden, vlecht ik mijn haar alvast en maak ik een strakke knot.

Zenuwachtig kijk ik naar buiten. De zomervakantie is zo snel voorbijgegaan, maar toch duurde het veel te lang. Ik kan niet wachten om aan het laatste jaar van de middelbare school te beginnen. Over een paar maanden mogen we auditie doen voor het hbo, de vervolgopleiding. Weer een stap verder in onze dans-carrière.

Ik trek mijn rechterschoen uit en wrijf over mijn pijnlijke tenen. Gisteravond heb ik nog een uur op spitzen gedanst, maar mijn grote teen sloeg dubbel. Langzaam wrijf ik de kramp die terugkomt eruit.

De bus stopt bij de volgende halte en ik zie Lisa gehurkt op de grond een kat aaien. Ze is gek op die beestjes en heeft er zelf ook een, met maar één oog door een ongeluk van vroeger. Ik zwaai naar haar terwijl ze de bus in stapt. Wanneer de bus ineens begint te rijden, valt ze bijna om.

‘India!’ roept ze wanneer ze naast me gaat zitten. We omhelzen elkaar.

‘Waar zijn Nikki en Zoë?’ vraag ik. ‘Moesten die hier ook niet instappen?’

Ze schudt haar hoofd en er springen een paar blonde plukjes

uit haar staart. ‘Nikki appte dat ze zich hebben verslapen en de volgende bus pakken. We hebben toch nog alle tijd.’

Dat is waar. We moeten wel om halfnegen op school zijn, maar we hebben tot negen uur de tijd om ons om te kleden.

Ik kijk in mijn handspiegeltje en controleer of mijn haar goed zit. Op een paar verdwaalde kroeskrulletjes na zit het strak genoeg voor de eerste les klassiek ballet.

‘Denk je dat Raven vandaag op tijd zal zijn?’ vraagt Lisa met een samenzweerderige blik. Ze buigt zich dichter naar me toe. ‘Ik heb gehoord dat ze gisteren is gedumpte door haar vriend en dat ze daarna alleen maar heeft gehuild.’

‘Hij kon vast niet meer tegen die enge, doorzichtige blauwe ogen.’ Ik lach. ‘Maar het is wel zielig voor haar, volgens mij was ze echt gek op die jongen.’

Lisa haalt haar schouders op. ‘Ben je vergeten wat ze je vorig jaar allemaal heeft aangedaan?’

Ik schud mijn hoofd. Nee, dat ben ik zeker niet vergeten. Ze heeft me nooit gemogen en noemde me in de eerste jaren op het conservatorium altijd ‘slavenkind’. Meisjes met een donkere huidskleur kunnen geen ballerina worden, vindt ze. Geen enkele jongen wil ze liften, volgens Raven, bang dat ze afgeven. Daarom is Misty Copeland mijn grote voorbeeld, de eerste Afro-Amerikaanse soliste in de geschiedenis van het American Ballet Theatre.

Mijn donkerbruine huid en zwarte kroeshaar heb ik van mijn Arubaanse vader gekregen. Cadeautje. Omdat mijn ogen grijs-groen zijn, denken veel mensen dat ik kleurlenzen in heb, maar ik heb de ogen van mijn moeder, die blank is en blond haar heeft.

Ik verban de gedachte aan Raven. Dit jaar wordt anders. We

zijn zestien. Te oud voor dit soort stomme opmerkingen.

‘Ik pak haar nog wel terug,’ zegt Lisa goedbedoeld.

Ik glimlach naar haar. ‘En hoe was de voorstelling vorige week? Ik heb je daarna niet meer gesproken.’

Lisa begint enthousiast te vertellen over *Giselle* in het Zuiderstrandtheater. ‘Het is vet mooi en romantisch. Magisch gewoon.’ Ze lacht gelukzalig.

Ik knik. Liefde, misleiding, verraad en vergeving. *Giselle* wordt niet voor niets de Hamlet van de dans genoemd.

‘Ik zag mezelf daar al helemaal staan,’ gaat Lisa verder.

‘Nog een paar jaar, dan dansen we in Het Nationale Ballet,’ zeg ik zachtjes. ‘Met z’n vieren.’

Wanneer we de grote hal van het conservatorium binnenlopen, zien we Nikki en Zoë al staan. We omhelzen elkaar, terwijl ik verbaasd vraag hoe ze hier zo snel zijn gekomen.

‘Jullie hadden toch een bus later?’

Al lopend maakt Zoë een vlecht in haar lange donkere haren. ‘Bettina kon ons brengen.’ Haar tante. ‘Nikki is gisteren blijven slapen. We hebben *A Ballerina’s Tale* gekeken, die documentaire over Misty Copeland.’ Door mij zijn ze ook fan geworden.

We lopen naar de kleedkamers en trekken onze roze maillots en balletpakjes aan. Ik neem mijn warme trui en beenwarmers mee naar de studio. We hebben in de eerste week elke dag ’s ochtends een les blessurepreventie, dat is een speciale les waardoor blessures tot een minimum worden beperkt.

‘Hebben jullie het al gehoord van Raven?’ vraagt Lisa aan Nikki en Zoë.

Ze schudden hun hoofd en Lisa begint enthousiast te vertellen, totdat Raven met een luide knal de deur achter zich dicht laat vallen. Lisa is meteen stil en kijkt naar haar balletschoenen.

Ravens lichtblauwe ogen kijken ons een voor een aan terwijl ze doorloopt en haar trui en waterflesje op de grond voor de spiegel legt.

‘Niet slim van je om zoveel in de zon te zitten als je al zo zwart bent,’ sist Raven wanneer ze ons voorbijloopt.

Lisa wil er wat van zeggen, maar ik steek mijn hand op en schud mijn hoofd.

‘Ze is zeker ongesteld,’ fluistert Nikki.

‘Ze is net gedumpt door haar grote liefde,’ verbeter ik haar. ‘Logisch dat ze zo boos is.’

Zoë schiet in de lach. ‘Raven is chronisch boos.’ Nikki en Lisa beginnen ook te lachen. ‘Maar ze hoeft zich niet steeds af te reageren op jou.’

Mei Dong, London en Riff komen samen de studio in lopen, leggen hun spullen op een hoopje en beginnen alvast wat te stretchen. Iedereen is na de zomervakantie altijd een beetje stijf. Daarom heb ik vorige week elke avond gedanst, om er alvast in te komen. De spierpijn is gelukkig bijna weg.

Mevrouw Belle en de pianist, Paulo, komen binnen en automatisch lopen we naar de barre en nemen onze plaatsen in. Mevrouw Belle is halverwege de veertig en ziet er altijd mooi en verzorgd uit. Ze heeft van nature een holle rug en staat altijd netjes rechtop, met haar nek iets uitgestrekt en haar schouders naar achteren. De perfecte houding voor klassiek ballet.

De pianist begint te spelen en we gaan in de eerste positie

staan, met onze rechterhand op de barre. We beginnen met de opwarming van onze voet-, kuit- en beenspieren.

‘Plié en relevé,’ geeft mevrouw Belle als opdracht.

In de eerste positie, met onze hielen tegen elkaar en tenen naar buiten gedraaid, buigen we onze knieën en gaan van een demi plié naar een grand plié, voordat we weer in rechtopstaande positie komen te staan en tot relevé overgaan op onze tenen.

Ik bijt op mijn tong wanneer mijn grote rechterteen de vloer raakt. Hij is nog steeds geblesseerd. Daar moet ik straks echt een pleister omheen doen.

Na nog wat opwarmingsoefeningen los van de barre, op de grond, beginnen we met de eerste passen. We draaien en springen, afwisselend snel en langzaam.

Mevrouw Belle kijkt me tevreden aan en ik glimlach naar haar. Ik ben zo blij dat de zomervakantie erop zit.

‘Hé,’ zeg ik tegen Mei Dong wanneer ze naast me komt lopen. ‘Hoe was je zomervakantie?’

Haar donkerbruine ogen staan dromerig. ‘Ik ben naar de mooiste voorstelling geweest die ik ooit heb gezien,’ antwoordt ze. ‘Het was zo prachtig, net een sprookje.’

‘Ben je ook naar *Giselle* geweest?’ vraagt Lisa, die zich bij ons voegt. Nikki en Zoë halen ons in. ‘Het was vet goed, hè?’

Mei Dong knikt. ‘Was jij er ook? Waar zat je? Ik heb je niet gezien.’

‘Je dieet werkt,’ zeg ik tegen Nikki terwijl Lisa en Mei Dong verder praten over de voorstelling. ‘Je bent afgevallen. Goed gedaan!’

Nikki knikt trots. ‘Vijf kilo eraf, ik weeg nu achtenveertig. Nog maar twee kilo te gaan.’

Ik klop op haar schouder. ‘Heeft Jolanda zilvervliesrijst voor je gekocht? Dat scheelt al een hele hoop.’

Ze knikt opnieuw. ‘En ze heeft volle yoghurt, bosbessen en pijnboompitten gehaald om smoothies te maken en geeft me eieren op brood.’

Tot een jaar geleden was Nikki net zo slank als elke andere ballerina, maar toen ze met de pil begon, kwam ze ineens acht kilo aan en begonnen onze leraren bijna te steigeren. Met te veel kilo’s kon ze nooit een pas de deux doen, een jongen zou haar moeilijker kunnen liften. Haar gastouder kreeg het advies om beter op Nikki’s voeding te letten.

Bijna iedereen woont bij een gastgezin. Vaak zijn dit zelf ex-ballerina’s.

Nikki komt uit Groningen en haar ouders wilden voor haar naar Den Haag verhuizen, zodat ze bij hen kon blijven wonen, maar Nikki wilde dat niet. Als ze tussentijds afgewezen zou worden, zouden haar ouders voor niks mee zijn verhuisd en moesten ze weer terug naar Groningen. Als ze dit jaar goed afrondt en door mag naar de vervolgopleiding komen haar ouders misschien alsnog dichterbij wonen.

Lisa en ik wonen ook allebei in een eigen gastgezin. Lisa om dezelfde reden als Nikki en ik omdat ik geen contact meer heb met mijn ouders en mijn zus.

Mijn gastouder Madelief heeft een karakter dat bij haar naam past. Ze is zo’n lieve vrouw, zo zorgzaam. Over het algemeen zijn alle gastgezinnen vriendelijk en ze brengen ons extra discipline bij.

Zoë woonde twee jaar geleden nog in Amsterdam en zat daar op het conservatorium, maar is vorig jaar bij ons in de klas gekomen. Ze woont bij haar tante, die ook ballerina is geweest. Naast ballet heeft ze nog een passie: alles wat met boeken te maken heeft. Ze leest vooral thrillers – haar oma was een grote thriller- en horrorfan – en ze schrijft zelf ook. Geen verhalen, maar in haar dagboek. Eigenlijk doet ze het niet voor zichzelf, maar voor haar toekomstige kinderen en kleinkinderen. Een autobiografie, zeg maar. Ze heeft haar dagboek altijd bij zich en soms schrijft ze erin als ze op ons moet wachten in de kleedkamer. In alle vrije uren die ze verder nog heeft, zit ze wel met haar neus in de boeken.

Weggedoken in mijn warme trui neem ik plaats in het lokaal voor dansgeschiedenis. Meneer Bernard schrijft op het bord terwijl iedereen gaat zitten.

Onbewust glimlach ik als ik naar meneer Bernard kijk. Ik weet dat ik niet de enige ben die hem heeft gemist. Hij is onze leukste leraar. Ook de jongste. Hij is pas vijfentwintig. Meneer Bernard is de zoon van de directeur en hij heeft kort blond haar en felblauwe ogen, die heel goed uitkomen bij het blauwe overhemd dat hij nu aanheeft. Ik weet dat meer meiden dat wel gezien zullen hebben, en Zoë en ik kijken elkaar automatisch glimlachend aan. We hebben het al vaak over hem gehad. Hij vraagt ook altijd hoe het met ons is en is oprecht geïnteresseerd in het antwoord. Ik zal hem echt gaan missen wanneer ik afgestudeerd ben.

‘Welkom bij dansgeschiedenis,’ zegt hij terwijl hij de deur dichtdoet. ‘Jullie laatste middelbareschooljaar is begonnen. Wie heeft

genoeg kennis en genoeg progressie gemaakt om door te stromen naar de vervolgopleiding?’ Geladen stilte. ‘Dat gaan we dit jaar zien.’

Hij opent het boek dat op zijn bureau ligt en bladert tot hij de juiste pagina vindt.

‘Dit jaar gaan we iets nieuws doen, iets leuks,’ roept hij enthousiast. ‘Ik vertel nog niet wat dat precies is, dat horen jullie binnenkort, maar het wordt heel spannend. Jullie gaan de geschiedenis van ballet namelijk echt beleven.’

Er wordt druk gemompeld in het lokaal. Maarten stoot Mei Dong aan en fluistert iets in haar oor.

‘Ik weet al wat het is,’ zegt Nikki.

‘O ja, want jij hebt telepathische krachten,’ zegt Zoë lachend. Lisa knikt. ‘Nikki weet altijd alles.’

‘Waar denk jij dan dat hij het ov...’ begin ik, maar meneer Bernard maant ons tot stilte en iedereen luistert meteen.

‘Fijn dat jullie het ook spannend vinden,’ zegt hij, gevolgd door een hoestbui. ‘Sorry, bronchitis.’

Ik onderdruk een lach. Dat vind ik ook zo leuk aan meneer Bernard, hij is zo gewoon en doet zich niet voor alsof hij heel wat is omdat hij toevallig de zoon is van de directeur.

De meeste leraren geschiedenis zijn oude, stoffige mannen, maar meneer Bernard is natuurlijk veel te jong om stoffig te zijn. Ook al is ballet onze grote passie, geschiedenis is normaal gesproken altijd saai. Droge stof. Maar niet als hij het vertelt. De hele klas hangt altijd aan zijn lippen. Ik ben benieuwd naar wat hij van plan is dit jaar.

Van de theorievakken is dit onze favoriete les. We hebben ook

‘gewone’ lessen, zoals aardrijkskunde en wiskunde, maar minder dan op andere scholen.

‘Goed, vorig jaar is het vak dansgeschiedenis geëindigd met de introductie van Lodewijk XIV. Daar gaan we dit jaar op verder. Houden jullie allemaal van Dan Brown?’ vraagt hij met een glimlach.

We knikken enthousiast. We hebben niet veel tijd om tv te kijken, maar we hebben allemaal *The Da Vinci Code* gezien. En Zoë heeft alle boeken van Dan Brown meerdere keren gelezen.

‘Mooi,’ zegt meneer Bernard. ‘Dan zullen jullie dit zeker leuk vinden. Laat dat maar even bezinken en denk na de les alvast na over wat het zou kunnen zijn dat wij dit jaar gaan doen.’

Nikki, Zoë, Lisa en ik kijken elkaar met grote ogen aan en Nikki knikt. ‘Ik weet het.’

‘Tuurlijk, meisje met de glazen bol,’ grapt Lisa.

De les gaat snel voorbij en voordat we het weten is het al tijd om ons om te kleden. We lopen de hele dag in onze balletkleding omdat het weinig zin heeft om ons tussendoor steeds om te kleden. Ik stop mijn beenwarmers, maillot en balletpakje in mijn tas en kijk naar mijn spitzen. De les pointes was zwaar vandaag, ik kreeg steeds meer last van mijn teen. Pointes is een les waarin we de technieken leren van het dansen op spitzen.

Ik rits mijn tas dicht en wacht tot de rest klaar is. We zijn op Mei Dong na de enigen in de kleedkamer, de rest is al naar de bus of naar het fietsenhok.

Mei Dong loopt met ons mee naar de bushalte, ze moet dezelfde kant op. Het bushokje is leeg, we hebben hem net gemist.

‘De blauwe ogen van Maarten komen wel extra mooi uit, hè,

nu hij wat bruiner is,' zegt Mei Dong met glanzende ogen. 'Net zo mooi als de ogen van meneer Bernard.'

'Iemand is verliefd,' zegt Zoë zangerig.

We beginnen te lachen en Mei Dong krijgt rode blosjes op haar wangen.

'Volgens mij is hij niet zo bezig met meisjes,' zegt Nikki.

'O, is hij ...?' wil Lisa weten.

Nikki schudt haar hoofd. 'Hij heeft weleens een vriendin gehad.'

'De jongen is zestien,' onderbreekt Zoë haar.

'Dan kun je toch al een vriendin gehad hebben?' Nikki kijkt haar lachend aan en richt zich weer tot Mei Dong. 'Hij is heel erg gefocust op het dansen en wil eigenlijk geen afleidingen, maar je kunt het natuurlijk altijd proberen.'

Lisa maakt een pirouette en zet haar voet weer in passé op de grond. 'Lach om zijn grapjes, knipper met die mooie bruine ogen van je en raak hem veel aan. Verleid hem met een dans. Geef hem een katten ...'

'Juist, advies van Lisa, en natuurlijk komt er een kat in voor,' zeg ik en we beginnen alle vijf te lachen.

HOE VER GA JIJ VOOR JE DANSCARRIÈRE?

Truth or Dance. Zo heet de groepchat waar ballerina's India, Lisa, Nikki en Zoë opeens aan worden toegevoegd. De meiden denken dat het een schoolproject is, waarbij ze door opdrachten uit te voeren kans maken op de hoofdrol in de eindvoorstelling van het conservatorium. Maar de opdrachten van Truth or Dance zijn bizar en soms zelfs ronduit gevaarlijk. De vriendinnen willen niets liever dan dansen, maar zijn ze bereid om daarvoor hun vriendschap op het spel te zetten? En misschien zelfs over lijken te gaan?

Het eerste mysterieuze en zenuwslopende deel van 'Truth or Dance', een trilogie over de duistere kanten van de balletwereld. Voor young adults.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-90 448 3411 6

9 789044 834116